Rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12.11.2009, sp. zn. 6 To 73/2009, ECLI:CZ:VSOL:2009:6.TO.73.2009.1

Číslo: 46/2010

Právní věta: Osobu, která má být v případě potřeby vyslechnuta jako osoba, jež vypracovala posudek ústavu vyžádaný postupem podle § 110 odst. 1 tr. ř., stačí před výslechem poučit podle § 106 tr. ř. Přibrání této osoby k podání posudku podle § 105 odst. 1 tr. ř. není namístě, neboť její oprávnění vystupovat jako znalec vyplývá z předchozí aplikace § 110 tr. ř.

Soud: Vrchní soud v Olomouci

Datum rozhodnutí: 12.11.2009

Spisová značka: 6 To 73/2009

Číslo rozhodnutí: 46

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Výslech znalce, Znalec

Předpisy: § 105 odst. 1 tr. ř.
§ 110 odst. 1 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Olomouci k odvolání státního zástupce a obžalovaného R. K. částečně zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. 50 T 9/2004, a to ve výroku o vině trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), písm. e), odst. 3 písm. b) tr. zák., ve znění zák. č. 265/2001 Sb. (body 1 – 7), v celém výroku o trestu a dále ve výrocích, kterými bylo rozhodnuto o nárocích poškozených podle § 228 odst. 1, § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 tr. ř., a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu v rozsahu zrušené části napadeného rozsudku sám rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Brně byl obžalovaný R. K. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), písm. e), odst. 3 písm. b) tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. (body 1 – 7), a dále trestným činem podílnictví podle § 251 odst. 1 písm. a), odst. 2 tr. zák. ve znění zákona č. 265/2001 Sb. (body 8 – 14). Těchto trestných činů se měl dopustit jednak sám a jednak ve spolupachatelství s řadou dalších pachatelů rozsáhlou trestnou činností spočívající v řadě útoků proti cizímu majetku, spáchaných zejména odcizováním osobních automobilů, motocyklů věcí z osobních automobilů a přechováváním věcí pocházejících z trestné činnosti jiných osob.

Za uvedené trestné činy a za sbíhající se trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. c) tr. zák., jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu Brno – venkov ze dne 31. 1. 2003, sp. zn. 1 T 242/2002, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 8. 2003, sp. zn. 5 To 300/2003, podle § 247 odst. 3 tr. zák., ve znění zákona č. 265/2001 Sb., za užití § 35 odst. 2 tr. zák., byl obžalovaný R. K. odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na 2 roky.

Výrok napadeného rozsudku obsahoval i výroky o náhradě škody týkající se řady poškozených.

Podle § 226 písm. c) tr. ř. byl obžalovaný zproštěn obžaloby z některých skutků, které měly spočívat v obdobné trestné činnosti, kterou byl uznán vinným, tedy v odcizování osobních automobilů a věcí z osobních automobilů, a v souvislosti s tím bylo rozhodnutí o uplatněných nárocích na náhradu škody příslušných poškozených.

Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláními jednak státního zástupce a jednak obžalovaného R. K.

Pokud jde o opravný prostředek státního zástupce, pak ten je, jak se podává z jeho úvodu, zaměřen do zprošťujícího výroku rozsudku a dále pak do výroku o trestu. V jeho závěru státní zástupce navrhl, aby odvolací soud na základě podaného odvolání zrušil napadený rozsudek, a to v těch skutcích, do kterých odvolání směřuje, a pro něž byl obžalovaný R. K. zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř. Pokud by odvolací soud dospěl k závěru, že posouzení důkazů v této trestní věci nalézacím soudem je správné, pak odvolatel navrhl, aby odvolací soud sám rozhodl o uložení přísnějšího nepodmíněného trestu odnětí svobody obžalovanému R. K.

Pokud jde o opravný prostředek obžalovaného R. K., tento byl zpracován jeho obhájcem JUDr. M. P.

Jak se podává z odůvodnění zmíněného opravného prostředku, tento je zaměřen do výroku o vině a do výroku o trestu odnětí svobody, způsobu jeho výkonu, do výroku o trestu zákazu činnosti a dále do výroků v rámci adhezního řízení, pokud bylo rozhodnuto s odkazem na ustanovení § 228 odst. 1, § 229 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. ř. Obžalovaný uvádí, že naproti tomu nenapadá svým opravným prostředkem zprošťující výrok a na něj navazující výrok ve smyslu § 229 odst. 3 tr. ř.

V odůvodnění opravného prostředku předně poukázal obžalovaný na skutečnost, že se jedná o v jeho trestní věci již v pořadí třetí rozsudek nalézacího soudu, přičemž podle jeho názoru jde o stále stejnou problematiku v oblasti znaleckých posudků z oboru individuální identifikace lidského hlasu – mluvčího. Odvolatel konstatuje, že i přes doplnění dokazování po zrušovacím usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 7. 1. 2009 zůstávají v platnosti jeho odvolací důvody uplatněné proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2006, stejně jako v odvolání podaném proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2008. Podle obžalovaného zásadním je validita a relevance znaleckého posudku Ing. Š., metod, které použil a zejména potom vyřešení otázky, zda závěry tohoto posudku lze zpětně verifikovat stejnými metodami a dále, zda jsou tyto metody obecně užívané a akceptovatelné z hlediska trestně procesní praxe. Odvolatel poukázal na to, že v této trestní věci Krajský soud v Brně oslovil Laboratoř počítačového zpracování řeči na Fakultě mechatroniky Technické univerzity v L., které zadal zpracování znaleckého posudku se zaměřením, zda Ing. Š., Ph.D. použil běžně známé a v praxi používané metody rozpoznávání a verifikace řečníka. V této souvislosti poukázal obžalovaný na to, že uvedený ústav vůbec nepřezkoumal znalecký posudek Ing. Š., navíc krajský soud nechal zpracovat znalecký posudek tutéž osobu, a to prof. Ing. J. N., CSc., který ve věci podával jakési odborné vyjádření, které se v 90% shoduje s nyní prezentovaným ústavním posudkem. Obžalovaný konstatuje, že je pro něj naprosto nepřijatelné, když prof. Ing. N., CSc., u hlavního líčení uvedl k dotazům jeho obhájce, že nemůže odpovědět na otázku, zda nahrávky,

které použil Ing. Š., Ph.D., byly bez problémů zpracovatelné, protože je neslyšel. Stejně tak je nepřijatelné tvrzení prof. Ing. N., že metody použité Ing. Š. se standardně používají od poloviny 80. let. Kdyby tomu tak dle odvolatele bylo, je s podivem, proč je nepoužívají instituce jako např. Kriminalistický ústav, či příslušná oddělení OKTE při Krajských správách Policie ČR. Stejně tak je podle obžalovaného s podivem, že prof. N. není sám zapsán jako fyzická osoba v seznamu znalců a ani neví, zda je v seznamu znalců zapsána Technická univerzita v L., byť zde pracuje od roku 1987. Prof. N. vůbec neví, kolik znaleckých posudků jeho fakulta zpracovala, on sám dosud žádný znalecký posudek nezpracovával. Obžalovaný poukazuje na to, že je zcela příznačné, že prof. N. vůbec nebyl schopen říci, jaký spisový materiál měl od krajského soudu k dispozici a co vůbec jak před vydáním odborného vyjádření, tak před prezentací znaleckého posudku, studoval. Velmi důležitým nonsensem je dále skutečnost, že vůbec neví, kdo určil pro Ing. Š. tzv. nespornou nahrávku, zda, jak a kým byla pořízena. Podle obžalovaného tedy to, co soud ze strany laboratoře počítačového zpracování řeči akceptoval jako znalecký posudek ústavu, nemá základní náležitosti znaleckého posudku, a to jak po stránce obsahové, tak po stránce formální, nehledě na podivné zaměňování fyzické a právnické osoby. Obžalovaný má za to, že je s podivem, že prof. N. za jmenovanou laboratoř posvětí puncem správnosti a věrohodnosti znalecký posudek Ing. Š., aniž jej po věcné a metodické stránce přezkoumá. To vše za situace, kdy sám Ing. Š., Ph.D. uvedl, že nikdo další není schopen použít stejnou metodu jako on v rámci verifikace jeho posudku, neboť stejný systém nepoužívá nikdo a jedinou verzi systému vlastní znalec sám. Takovéto postupy jsou dle obžalovaného v trestním řízení, kde se rozhoduje o fatálních otázkách lidského života, nepřijatelné, nekorektní a zavánějí až přílišnou sebejistotou jednotlivce a určitou mírou šarlatánství. V návaznosti na shora uvedené pak pokládá obžalovaný za nepochopitelné, že nadále s posudky znalkyně PhDr. S. nalézací soud operuje, jakožto s důkazem relevantním a věrohodným. Obžalovaný tvrdí, že je nemožné a neakceptovatelné, aby údajné spolehlivé a vědecké metody používané údajně od 80. let minulého století, „unikly“ pozornosti specializovaných složek policie a tato je v instituci jako je Kriminalistický ústav, nepoužívá nebo není schopna používat. Obžalovaný argumentuje tím, že pokud je jeho odsouzení založeno v první řadě na odposleších telefonních hovorů, je neakceptovatelné, aby za shora popsané situace byly na jedné straně upozaděny závěry o nepoužitelnosti materiálů vyplývajících z posudku Policejního sboru Slovenské republiky, jež jsou v jeho prospěch, a na druhé straně jako usvědčující vyzdvihovány posudky založené na metodách, které není nikdo zpětně buď schopen či ochoten provádět nebo verifikovat. S ohledem na výše uvedené pak obžalovaný navrhl, aby rozsudek v části jím napadené, tedy ve výrocích o vině, trestu a navazujících výrocích o náhradě škody, byl v celém rozsahu zrušen a aby jej odvolací soud obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř. zprostil a příslušné poškozené odkázal s jejich nároky ve smyslu § 229 odst. 3 tr. ř. na pořad práva občanského.

Obhájce obžalovaného pak v rámci veřejného zasedání před odvolacím soudem setrval na písemně podaném opravném prostředku s tím, že argumentaci v něm uvedenou rozvedl. Opakovaně setrval na závěru, že nesouhlasí s tím, že by znalec Ing. Š., Ph.D. byl přibrán kvalifikovaně, že vypracoval kvalifikovaný znalecký posudek a že kvalifikovanost tohoto posudku, včetně použité metody, stvrdila Technická univerzita v L. Poukázal na to, že znalecký posudek zpracovaný prof. N. vůbec nemá náležitosti posudku, navíc postupem soudu prvního stupně docházelo k záměnám prof. N. jako fyzické osoby a ústavu. Podle názoru obhájce nelze v žádném případě přehlédnout obsah výpovědi prof. N. u hlavního líčení. V této souvislosti opětovně v intencích písemně podaného opravného prostředku poukázal obhájce na to, že jmenovaný nevěděl, zda jeho ústav je zapsán jako ústav, který může podávat znalecké posudky, sám o sobě řekl, že on v seznamu znalců zapsán není. Nevěděl, zda univerzita, tedy jeho pracoviště, vůbec někdy zpracovávala znalecký posudek v rámci trestního řízení. Zejména obhájce akcentoval skutečnost, že prof. N. uvedl, že nahrávky nikdy neslyšel. Pokud byl dotazován právě k oné metodě, tak pouze bez konkrétnějších závěrů konstatoval, že tato metoda je používána obecně od poloviny 80-tých let. V této souvislosti obhájce konstatoval, že z jeho praxe mu není známo ničeho o tom, že by tuto údajně od poloviny 80-tých let minulého století používanou metodu, používal kupříkladu Kriminalistický ústav v P. nebo příslušná oddělení OKTE při krajských

správách policie. V této souvislosti dále obhájce vyslovil námitky proti tomu, že ze samotné výpovědi znalce Ing. Š. vyplynulo, že metody, které použil, nebylo fakticky možno nijak verifikovat. Stejně tak vyslovil nesouhlas s tím, aby znalecký posudek znalkyně PhDr. S. byl chápán jako validní důkaz, když sama jmenovaná znalkyně není součástí kriminalistického ústavu, jedná se o soukromou osobu, údajně o jediného znalce, pracující subjektivní metodou pomocí svých uší. Závěry jejího znaleckého posudku jsou tedy podle obhájce neověřitelné.

Vrchní soud v Olomouci, jako soud odvolací, především konstatuje, že oba shora naznačené opravné prostředky byly podány osobami k jejich podání oprávněnými (§ 246 odst. 1 písm. a/, b/ tr. ř.). Při podání těchto opravných prostředků byla respektována lhůta naznačená v ustanovení § 248 odst. 1 tr. ř. Rovněž tak lze po přezkoumání obsahu obou opravných prostředků konstatovat, že tyto splňují náležitosti obsahu odvolání ve smyslu ustanovení § 249 odst. 1 tr. ř., ve znění zák. č. 265/2001 Sb. (odvolání obžalovaného), popřípadě § 249 odst. 1, 2 tr. ř. (odvolání státního zástupce). Z obsahu obou opravných prostředků je zřejmé, do kterých výroků napadeného rozsudku jsou zaměřeny, a z obsahu odvolání státního zástupce plyne, že je podáno v neprospěch obžalovaného.

Odvolací soud tedy z podnětu zmíněných opravných prostředků přezkoumal podle hledisek vyjádřených v ustanovení § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost těch výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly žádným z podaných odvolání vytýkány, přihlížel toliko, pokud měly vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána. Nicméně s ohledem na to, co již bylo výše konstatováno stran obsahu podaných opravných prostředků, které jsou prioritně zaměřeny do výroku o vině (ať již do výroku odsuzujícího či zprošťujícího) nebyla přezkumná činnost odvolacího soudu ve smyslu § 254 odst. 3 tr. ř. fakticky nikterak omezena, neboť podle zmiňovaného zákonného ustanovení, je-li podáno odvolání proti výroku o vině, přezkoumal odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Odvolací soud předně musí konstatovat, že v trestní věci obžalovaného K. se jedná, pokud jde o napadený rozsudek, již o rozsudek v pořadí třetí. Poprvé rozhodl Krajský soud v Brně v této věci rozsudkem ze dne 7. 12. 2006, sp. zn. 50 T 9/2004, když ovšem tento rozsudek byl z podnětu podaných odvolání Vrchním soudem v Olomouci zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí. Podruhé pak nalézací soud rozhodl rozsudkem ze dne 25. 6. 2008, sp. zn. 50 T 9/2004. Ani tento rozsudek však na základě podaných odvolání před odvolacím soudem neobstál a byl opětovně rozhodnutím odvolacího soudu zrušen a věc byla opětovně ve smyslu § 259 odst. 1 tr. ř. vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí.

Již v rámci obou dvou předchozích zrušujících rozhodnutí konstatoval odvolací soud, že neshledal po přezkoumání napadených rozsudků, jakož i řízení, které těmto rozsudkům předcházelo, žádných takových závažných procesních vad, na něž by bylo třeba reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Je ovšem třeba reagovat na námitky procesního charakteru, jež se objevily v nyní podaném odvolání obžalovaného a které reagují na situaci, která vznikla v mezidobí mezi druhým zrušujícím rozhodnutím Vrchního soudu v Olomouci a vynesením přezkoumávaného rozsudku. Jak se podává z opravného prostředku obžalovaného, tento namítá, že znalecký posudek ústavu – Laboratoře počítačového zpracování řeči Fakulty mechatroniky Technické univerzity v L., jež byl zpracován prof. J. N., nemá formální náležitosti znaleckého posudku. S touto námitkou ovšem odvolací soud nesouhlasí. Pokud jde o genezi celé věci, je třeba poukázat především na to, že na základě pokynu odvolacího soudu, vyjádřeného v usnesení Vrchního soudu v Olomouci, ze dne 14. 8. 2007, sp. zn. 6 To 49/2007, přibral Krajský soud v Brně ve smyslu § 110 odst. 1 tr. ř. jako znalecký ústav Laboratoř počítačového zpracování řeči na Fakultě mechatroniky Technické univerzity v L., přičemž úkolem

tohoto znaleckého ústavu bylo zjistit, zda metody, které použil v trestní věci obžalovaného R. K. znalec Ing. Š., Ph.D., při vypracování systému, na jehož základě vypracoval znalecký posudek v této trestní věci, jsou metodami vědecky obecně uznávanými, zda lze na základě aplikace těchto metod dospět k vybudování systému, který je schopen provést automatickou individuální identifikaci řečníka, zda znalec je schopen verifikovat přímo znalecký posudek vypracovaný Ing. Z. Š., Ph.D., vzhledem k originalitě jím zvoleného systému. Na základě tohoto opatření o přibrání výše uvedeného pracoviště jako znaleckého ústavu, bylo nejprve do spisu doloženo tzv. „odborné vyjádření ke znaleckému posudku Ing. Z. Š., Ph.D.“. Odvolací soud svůj právní názor na tuto písemnost vyjádřil ve svém zrušujícím rozhodnutí ze dne 7. 1. 2009, sp. zn. 6 To 109/2008. V rámci tohoto rozhodnutí konstatoval, že zmíněné odborné vyjádření v žádném případě nelze akceptovat jako znalecký posudek, tím méně znalecký posudek, který měl být zpracován Laboratoří počítačového zpracování řeči na Fakultě mechatroniky Technické univerzity v L., jakožto znaleckým ústavem, jak bylo uvedeno v onom přibrání výše zmíněného subjektu, jakožto znaleckého ústavu. V této souvislosti odvolací soud vyjádřil svůj názor, že zmíněné odborné vyjádření nelze hodnotit nijak jinak, než jako listinný důkaz tak, jak k němu koneckonců přistoupil i Krajský soud v Brně při jeho provádění. Uložil tedy krajskému soudu, aby důsledně trval na tom, aby byl na základě již vydaného opatření o přibrání výše uvedené Laboratoře počítačového zpracování řeči zpracován tímto subjektem ústavní znalecký posudek za striktního dodržení podmínek § 110 tr. ř. Na tento pokyn reagoval pak Krajský soud v Brně přípisem ze dne 29. 11. 2009, z něhož je především zřejmé, jaké materiály byly Laboratoři počítačového zpracování řeči při Fakultě mechatroniky Technické univerzity v L. zaslány. Následně byl do spisu doložen znalecký posudek Laboratoře počítačového zpracování řeči Fakulty mechatroniky a informatiky a mezioborových studií Technické univerzity v L. Tento posudek má podle názoru odvolacího soudu náležitosti, které pro písemné znalecké posudky zpracované ústavy ukládá jednak ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 36/1967, o znalcích a tlumočnících, jakož i ustanovení § 13 vyhlášky č. 37/1967 k provedení zákona o znalcích a tlumočnících. Při konfrontaci ať již formálních či materiálních náležitostí zmíněného posudku zpracovaného shora naznačeným vědeckým ústavem je zjevné, že tento odpovídá podmínkám výše citovaných ustanovení ať již zákona o znalcích a tlumočnících, či vyhlášky k provedení zákona o znalcích a tlumočnicích. Především je zcela evidentní, že znalecký posudek byl podán písemně, a je v něm uvedeno, kdo tento posudek zpracoval. Rovněž tak, pokud se týče obsahových náležitostí posudku, tak jak jsou tyto uvedeny v ustanovení § 13 odst. 2 vyhlášky č. 37/1967, lze v zásadě konstatovat, že tyto náležitosti posudek splňuje. Především je v jeho úvodu rekapitulováno, co bylo úkolem znaleckého ústavu, tedy jaká otázka mu byla fakticky položena. V další části onoho posudku je zcela zjevně uvedeno, jaký je nález onoho znaleckého posudku s tím, že odpověď na položenou otázku či otázky lze zcela zjevně najít v pasáži uvedené v posledním odstavci na druhé straně znaleckého posudku. Stejně tak se odvolací soud neztotožňuje s tvrzením obžalovaného stran toho, že na onen posudek zpracovaný znaleckým ústavem je nutno nahlížet jako na důkaz procesně irelevantní, neboť byl fakticky zpracován toutéž osobou, tedy prof. Ing. N., který ve věci podával předchozí odborné vyjádření. Jak již bylo výše uvedeno, ono odborné vyjádření není ničím jiným než důkazem listinné povahy, tedy toliko zprávou, která v žádném případě nemá charakter znaleckého posudku. Koneckonců to ventiloval i samotný obžalovaný ústy svého obhájce v námitkách proti onomu v pořadí druhému rozsudku. Jediné, v čem bylo lze s obžalovaným souhlasit, je skutečnost, že soud prvního stupně, ač jinak postupoval správně, když přibral ve smyslu § 110 odst. 1 tr. ř. ústav k vypracování znaleckého posudku, pak nadbytečně přibral zpracovatele tohoto posudku prof. N. jako znalce ve smyslu § 105 odst. 1 tr. ř. a § 110 odst. 1 tr. ř. Takovýto postup je nutno hodnotit jako nadbytečný, neboť ve smyslu konstantní judikatury (srovnej kupříkladu č. 25/1970 – I., 3/1989 Sb. rozh. tr.,) lze vyslechnout jako znalce ústavem v posudku označenou osobu, která posudek vypracovala, s tím, že pokud takováto osoba či osoby nejsou zapsány v seznamu znalců, je podmínkou jejich výslechů jako znalců, aby složili znalecký slib. Pokud tedy soud prvního stupně pokládal za nutné vyslýchat zpracovatele znaleckého posudku ústavu prof. Ing. N., CSc., pak nebylo třeba tuto osobu přibírat jako znalce ve smyslu § 105 odst. 1 tr. ř., jak na to správně poukazuje obžalovaný, ale postačilo tohoto zpracovatele posudku před tím, než

byl vyslechnut, vzít tzv. do slibu, což se koneckonců také stalo. Podle názoru odvolacího soudu tedy výslech zpracovatele posudku prof. Ing. N. u hlavního líčení konaného před Krajským soudem v Brně dne 23. 6. 2009 je zatížen procesní vadou, spočívající právě v tom, že si soud prvního stupně neujasnil, zda prof. Ing. N. vyslýchá jako zpracovatele znaleckého posudku ústavu (což by byl postup správný), anebo jako znalce, který byl přibrán v režimu ustanovení § 105 odst. 1 tr. ř., čemuž by nasvědčovalo ono výše citované opatření o přibrání znalce. Toto pochybení soudu prvního stupně pak, jak bude níže uvedeno, ovšem soud odvolací napravil tím, že za podmínek § 213 odst. 1 tr. ř. přečetl onen znalecký posudek zpracovaný ústavem, tedy Laboratoří počítačového zpracovaní řeči Fakulty mechatroniky, informatiky a mezioborových studií Technické univerzity v L. Tedy tyto procesní námitky vůči znaleckému posudku zpracovanému ústavem, tak jak se tyto objevily v opravném prostředku obžalovaného R. K., odvolací soud odmítá. Odvolací soud samozřejmě nepřehlédl, že obžalovaný ústy svého obhájce, ať již v písemně podaném opravném prostředku, či posléze v rámci veřejného zasedání vznesl celou sérii věcných námitek proti obsahu znaleckého posudku zpracovaného Laboratoří počítačového zpracování řeči Fakulty mechatroniky, informatiky a mezioborových studií Technické univerzity v L., nicméně k těmto obsahovým námitkám se soud odvolací vyjádří níže. Nicméně tuto pasáž svého rozhodnutí uzavírá odvolací soud konstatováním, že v řízení vedoucím k nyní přezkoumávanému rozsudku a ani v rozsudku samotném neshledal žádných takových vad, na které bylo nutno reagovat postupem podle § 258 odst. 1 písm. a) tr. ř.

Dále se Vrchní soud v Olomouci zabýval významem a právní relevancí provedených důkazů a vysvětlil proč napadený rozsudek v části odsuzujícího výroku zrušil a odůvodnil své výroky.